

دستور

فرم‌زیاپور

مؤسسه‌ی فرهنگی - هنری مآهور

تهران ۱۳۹۸

The image shows a musical score for guitar, consisting of six staves of music. The score is written in 4/4 time and features a key signature of two flats (B-flat and E-flat). The tempo is marked as quarter note = 48. The music includes various fretting techniques indicated by ^ (natural) and v (bend) symbols, and bowing techniques indicated by ^ (up-bow) and v (down-bow) symbols. The score is divided into two systems of three staves each, with repeat signs and first/second endings. The first system starts with a tempo marking of quarter note = 48. The second system begins with a repeat sign and a first ending. The third system begins with a repeat sign and a first ending. The fourth system begins with a repeat sign and a first ending. The fifth system begins with a repeat sign and a first ending. The sixth system begins with a repeat sign and a first ending.

- در آخر هر قطعه برای نشان دادن خاتمه‌ی آهنگ دو خط عمودی نزدیک به هم می‌گذارند که به نام «دولاخت» خوانده می‌شود.
- شماره‌ی 2 که روی نت «فا» گذاشته شده برای آن است که آن نت را روی سیم‌های خرک دوم (پشت خرک) اجرا کنیم نه روی خرک نهم از سیم‌های سفید.
- علامت دولاخت و دو نقطه به طوری که ملاحظه می‌شود در سطر دوم به طرف راست متمایل و در سطر پنجم به طرف چپ؛ منظور آن است که نت‌های حدفاصل این دو علامت را دوبار اجرا کنیم.
- علامت (p) که در جلوی نت‌های (ر) سیم‌های زرد قرار گرفته برای تغییر کوکی است که معمولاً در سنتور ایجاد می‌شود.

در اثر تجربیاتی که در چند سال گذشته با تدریس کتاب حاضر به دست آمد، متوجه شدم که شاید برای عده‌ای از هنرجویان محتوای این کتاب جهت نواختن ردیف‌های مخصوص سنتور کافی نبوده و احیاناً بعضی از آن‌ها قدرت کافی در این امر به دست نیاورده باشند. (به خصوص در مورد ریزها و تکیه‌ها) لذا تمرینات بعدی را به آن اضافه نمودم و امیدوارم که بعد از فراگرفتن و تمرین آن‌ها بعد از دو ماه (که به این ترتیب مجموعاً تمام کتاب شش ماه طول خواهد کشید) کاملاً قادر به نواختن گوشه‌های ردیف‌های سنتور شده باشند.

تذکری که در مورد این تمرین‌ها لازم به نظر می‌رسد آن است که هنرجویان باید بدانند که قطعات مذکور فقط جنبه‌ی تمرین (اتود یا انگزسیس) داشته و در هر حال آهنگ چندان خوشی از آن‌ها به گوش نخواهد رسید لذا حوصله‌ی بیشتری لازم است که آن‌ها را به اندازه‌ی کافی تمرین کرده و به قدرت نوازندگی خود آن قدر بیافزایند که وقتی شروع به فراگرفتن آوازهای موسیقی ایرانی می‌کنند توانایی کافی آن‌ها موجب درک بیشتری از موسیقی را برای ایشان فراهم آورده و پیش از آن که گرفتار طرز نواختن آوازا باشند از حالات موسیقی درک لذت نمایند. لذا توصیه می‌کنم بعد از آن که یک دوره‌ی تمرین‌های بعدی را تا آخر — با مترونوم نوشته شده در بالای آن‌ها — فراگرفتند مجدداً به اول آن‌ها برگشته و کمی (نه زیاد) تندتر آن‌ها را تمرین نمایند تا این که مطمئن شوند که به راحتی می‌توانند آن‌ها را اجرا نمایند.

ضمناً چنانچه هنرآموزان محترم تشخیص دادند که دروس مذکور به عنوان یک جلسه‌ی درس برای هر کدام از آن‌ها زیاد خسته کننده است توصیه می‌شود که هر تمرین را به چندین بخش تقسیم کرده و در ضمن تدریس دروس قبلی کتاب در لابه‌لای آن‌ها یک بخش از تمرین‌ها را نیز تعلیم دهند، به طوری که شاگردان تا درس سی و هفتم احتمالاً تعداد زیادی از تمرین‌ها (و شاید هم تمام آن‌ها) را بدون آن که زیاد متوجه یکنواختی آن‌ها بشوند فراگرفته باشند، و بعد از درس سی و هفتم برای تجدیدنظر در آن‌ها با سرعت بیشتر یک دور مرور شوند. در تمرین‌های مذکور همیشه یک میزان طرز اجرای نت‌های میزان‌های بعدی را مشخص کرده است.

فرامرز پایور